

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror, at jeg vil starte med konklusionen, og den er nok ikke overraskende, at Det Konservative Folkeparti kan støtte lovforslaget fuldt og helt.

Det bygger jo på en betænkning fra Strafferechtsplejeudvalget, nr. 1431. Man kan sige, at der ikke er meget nyt i det her, for det, der sker, er først og fremmest, at vi lovfæster de procedurer og handlemåder og tvangsindgreb, som i rigtig mange år af gode og fornuftige grunde har været anvendt af politiet over for unge kriminelle på 12, 13 eller 14 år.

Det er rigtigt og naturligt, synes jeg i hvert fald, at disse indgreb nu får deres helt eget kapitel i retsplejeloven, fordi tvangsindgreb jo altid er alvorlige, uanset om man er 12 år eller man er 62 år. Det at blive tilbageholdt, afhørt, eventuelt anbragt et sted, hvor man ikke umiddelbart kan stikke af igen, er et stort indgreb, og det er selvfølgelig et ekstra stort indgreb for en helt ung end i forhold til en lidt ældre. Derfor er det rigtigt, at Folketinget nu via lovgivningen på det her område nøjagtig fastsætter, hvad der er ret, hvad der er rimeligt, og hvad der er loven.

Der er vel to formål med at tilbageholde, afhøre og eventuelt ransage hjemme i drengeværelset hos eksempelvis en 14-årig biltyv, som er blevet fanget med bagagerummet i den stjålne bil fyldt med nye tv'er.

Det første formål med at tage ham hen på politistationen, afhøre ham og ransage hjemme er at finde ud af, hvor og fra hvem tv'er og bil er stjålet, om der hjemme på værelset eventuelt ligger andre tyvekoster, og om den unge biltyv måske er medlem af en drengebande, at han altså har været sammen med nogle andre. Kort og godt få opklaret og få stoppet de kriminelle aktiviteter og få leveret tyvekosterne, både bil og tv'er og det andet, tilbage til ejermændene. Det er det ene formål.

Det andet formål, som er mindst lige så vigtigt og ofte faktisk vigtigere, er hensynet til den unge 14-årige biltyv selv. Det er utrolig vigtigt over for sådan en ung, der er på vej ud i en kriminel løbebane, at der sker noget hurtigt og konsekvent, at der sker det rigtige og sker noget med perspektiv i. Sker der ikke det, risikerer vi meget let, at han fortsætter sin kriminelle løbebane.

Derfor er det vigtigt, at en ung kriminel også på 12, 13 eller 14 år, som bliver taget på fersk gerning, hurtigst muligt ryger hen på politistationen, hvor han bliver afhørt og får lagt kortene

på bordet. Derefter kan man straks i løbet af nogle få timer gå i gang med i samspil med de sociale myndigheder og med hans forældre at få iværksat de foranstaltninger, som er nødvendige, for at man kan få ham ud af kriminaliteten og ikke dybere og dybere ind i kriminaliteten.

Med disse ord kan vi fuldt og helt tilslutte os dette forslag.

Kl. 12.20

Anne Baastrup (SF):

Med lovforslaget søges lovfæstet en praksis, der ulovhjemlet har fungeret i mange år. Det er godt, ingen tvivl om det. Men når det er sagt, rejser forslaget en lang række problemstillinger, som vi i Retsudvalget skal overveje.

Det lovfæstes, at børn under 15 år kan tilbageholdes, men bør man ikke sætte en undergrænse på 12 år? Det har Retspolitisk Forening foreslået. Jeg synes, at vi bør overveje, om der skal være en undergrænse.

Et andet problem, som også hr. Helge Adam Møller var inde på, er samarbejdet med de sociale myndigheder. Er det godt, at vi skriver hurtigst muligt eller snarest? Skal vi have præciseret, at afhøring af børn først kan ske, når de sociale myndigheder rent faktisk møder op? Spørgsmålet imod det er jo, hvor længe barnet skal sidde og vente på, at de sociale myndigheder kommer.

Det næste er spørgsmålet om advokaten. Advokatrådet peger på, at det ikke vil være en dårlig idé i alle situationer. På den anden side kan man så spørge, om vi derved i virkeligheden får gjort den mistænkte under 15 år til en, der får sigtedes rettigheder, om vi får lagt for meget jura ind i det, og om vi i den forbindelse får anfægtet den kriminelle lavalder for meget. Det synes jeg også er en tanke værd. Vi støtter principielt muligheden for at sikre barnets rettigheder bedst muligt. Det, der bare er problemet, er, hvad der er den rigtige løsning.

På et senere punkt på Folketingets dagsorden i dag skal vi diskutere spørgsmålet om børnekonventionens inkorporering, og der synes jeg, at det er meget interessant at læse Advokatrådets udtalelse over betænkningen, hvor de netop præciserer, at det står i børnekonventionen, at anholdelse m.v. af børn alene må bruges som en sidste udvej og i det kortest mulige tidsrum.

Ministeren skal selvfølgelig have tak for, at ministeren har sat en overgrænse på enrumssanbringelse på 6 timer, men vi ved jo fra den videnskabelige undersøgelse af isolation af voksne